

ÖREG ÚR A PARKBAN.

Ódöngve jár az őszi parkban,
szájában vastag bőrszivar van.

Fáradtan lép, lassan botorkál,
hosszan pihen minden bokornál.

Levél hull rá a sárga lombból:
nyarakra és rózsákra gondol.

Botján dermedten reszket ujjja,
szíppant s a füstöt messze fujja.

Az út végén napos padot lát,
gyorsabban koppintgatja botját.

Szökőkút hangja száll feléje,
szívén átzenget a víz zenéje.

Levél hull rá a sárga lombból:
csókokra s asszonyokra gondol.

Csendben leül s a nap felé dől,
ujságot húz elő zsebéből.

Olvas, lapoz, fojtottan ásít —
körötte hervadt már a pázsit.

Szellő legyinti ellebegve,
fölnéz a szálló fellegekre.

Levél hull rá a sárga lombból:
kriptára s ciprusokra gondol.

Halkan bólínt, nézése álmos,
szívében csend és béke szálldos.

Sóhajt: mellén egy gomb kipattan —
s elalszik kint a déli napban.

Körmöcbánya, 1917 január 3.

Bardócz Árpád.

SZERENÁD A MAJUSI HOLDHOZ.

Dermesztő éjszakán nem egyszer
fehérre fujt a zord, jeges tél;
éjfélidőn sötét szobákba
fagyott arccal sokszor belestél.

Máskor arany selyembe' jöttél —
lenn vártak már a nyári kertek:
megreszkettek a telt virágok
s magukból minden fényt kivertek.

Volt úgy, hogy hervadozva hoztak
a langyos, őszi, könnyes esték
s szüretelő, részeg legények
a jöttödöt őrzöngve lesték.

Temesvár, 1915 május 6.

Most lágyan leng az enyhe szélben
az almafák ezeryi lombja:
egy-két nap még és sárga selymét
az árvalányhaj is kibontja.

Most rózsafény ragyog le rólad
s én nézlek: meg se moccan arcom;
az almafák halkan suhognak,
azt gondolják, hogy holtan alszom.

Most nyíló vérvirág a szívem:
sötét kelyhét feléd kitárom
s frissen szakított almagallyal
megpendítem zengő gitárom.

Bardócz Árpád.

KOMPON.

Alszik már az őszi táj,
 rá a hold ködöt szítál;
 fűzfák hosszú, kék szakállá
 leng a hűvös éjszakába.
 Lassú vízen ring a komp,
 ring a komp.
 (— Úgy születtem, mint a lomb,
 mint a lomb, mint a lomb.)

Túl a parton gyenge nesz:
 lanyha szellő lengedez —
 s egyre mélyebb árkot ásva,
 szinte zeng a víz folyása.
 Kósza szélben ring a komp,
 ring a komp.
 (— Halkan éltem, mint a lomb,
 mint a lomb, mint a lomb.)

Messze fönny az ég ívén
 elborul az éji fény:
 szétterítve lomha szárnyát,
 felhő száll az éjszakán át.
 Sűrű ködben ring a komp,
 ring a komp.
 (— Úgy halok meg, mint a lomb,
 mint a lomb, mint a lomb.)

Temesvár, 1915 augusztus 27.

Bardócz Árpád.

BETEG LEÁNY ŐSZI VERÓN.

Oly halvány, mint egy holt ara:
 nem érte nap, nem volt nyara.

Nem látott sárga réteket,
 se zöld tavat, se kék eget.

Nem hallott vidám nászi dalt:
 fülében folyton láz rivalt.

Sötétben és hidegben élt:
 nem álmodott és nem remélt.

Csak téged várt még, őszi fény:
 ragyogj hát most az ő szívében...

Körmöcbánya, 1916 november 4.

Bardócz Árpád.